

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) S. Stratan.

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) Iu. Cimpoi, L. Pruteanu, I. Secrieru

ÎNCHEIERE

20 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Oleg Sternioală
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Donțu Cristina împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 3 ani,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 06 martie 2017.

c o n s t a t ă :

La 11 ianuarie 2017, Donțu Cristina a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 3 ani.

În motivarea acțiunii, Donțu Cristina a menționat că la 12 octombrie 2013 a încheiat căsătoria cu Gîscă Ion, care este angajat al Inspectoratului General al Poliției.

De asemenea, a menționat că la data de 22 decembrie 2014 s-a născut fiul Dan.

Reiterează Donțu Cristina că nu este angajată în cîmpul muncii, se află la întreținerea soțului, nu deține carnet de muncă și nu are un venit asigurat.

La fel, indică faptul că s-a adresat Inspectoratului General al Poliției cu cerere, prin care a solicitat stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 3 ani, însă prin răspunsul pîrîtului din 22 decembrie 2016, cererea sa a fost respinsă.

Consideră răspunsul menționat ca fiind neîntemeiat și ilegal.

Totodată, relatează că venitul mediu lunar realizat în ultimele luni de soțul său, Gîscă Ion, conform certificatului de salariu, constituie 44.142,90 lei, iar 30% constituie suma de 13.242,87 lei.

Reclamanta Donțu Cristina solicită recunoașterea ca fiind ilegal refuzul Inspectoratului General al Poliției privind stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru îngrijirea copilului minor, Gîscă Dan pînă la vîrsta de 3 ani, obligarea Inspectoratului General al Poliției să-i stabilească, calculeze și să-i achite

îndemnizația pentru îngrijirea copilului minor, Gîscă Dan pînă la vîrsta de 3 ani, de la 16 noiembrie 2015 pînă la împlinirea vîrstei de 3 ani.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 06 martie 2017, cererea de chemare înaintată de Donțu Cristina a fost admisă.

S-a declarat ilegal refuzul Inspectoratului General al Poliției din 21 decembrie 2016.

S-a obligat Inspectoratul General al Poliției de a calcula și achita Cristinei Donțu îndemnizația pentru concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 3 ani pentru copilul minor Gîscă Dan.

Pentru a decide astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că soțiilor colaboratorilor de poliție, neangajate în cîmpul muncii și care nu au un venit asigurat, îndemnizațiile de maternitate unice la nașterea copilului și îndemnizațiile lunare pentru creșterea copilului pînă la vîrsta de 3 ani, li se vor calcula și achita la locul de serviciu al soțului polițist, din bugetul de stat.

Astfel, prima instanță a concluzionat că în speță sunt întrunite temeiurile legale pentru stabilirea, calcularea și achitarea îndemnizației lunare pentru creșterea copilului pînă la atingerea vîrstei de 3 ani, avînd în vedere faptul că soțul Cristinei Donțu este colaborator de poliție, iar la momentul nașterii copilului, reclamanta se afla la întreținerea soțului, motiv pentru care aceasta este în drept de a pretinde la obligarea calculării și achitării îndemnizației pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 3 ani.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2017, a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției și menținută hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 06 martie 2017.

La 08 noiembrie 2017, Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea înaintată de Donțu Cristina să fie respinsă.

Recurentul Inspectoratul General al Poliției, în motivarea recursului a menționat că atît prima instanță, cît și cea de apel au interpretat eronat normele de drept material, care au elucidat și au apreciat numai argumentele expuse de intimată, totodată considerîndu-le întemeiate.

Menționează că soția aflată la întreținerea soțului nu intră în categoria persoanelor asigurate obligatoriu prin efectul legii.

Totodată, reiterează că acest fapt nu exclude posibilitatea solicitării de către intimată a exercitării dreptului achitării îndemnizației pentru creșterea copilului pînă la vîrsta de 3 ani în calitate de persoană asigurată sau neasigurată, însă, în ultima soluție doar pînă la atingerea vîrstei de 1,5 ani, așa cum prevede legislația în vigoare.

Astfel, invocă faptul că Donțu Cristina a beneficiat de la Casa Națională de Asigurări Sociale de îndemnizația lunară pentru îngrijirea copilului ca persoană neasigurată pînă la vîrsta de 1,5 ani pentru perioada 22 decembrie 2014 – 22 iunie 2016.

Prin urmare, soția aflată la întreținerea soțului nu dispune de dreptul de a beneficia de îndemnizația pentru creșterea copilului pînă la vîrsta de 3 ani.

Deci, menționează că polițiștii nu sunt asigurați în sistemul public de asigurări sociale, fiind supuși asigurării de stat obligatorii, iar îndemnizațiile pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 3 ani prevăzute de legislație sunt limitate pentru persoanele asigurate în sistemul public de asigurări sociale.

În consecință, conchide că executarea obligației de achitare a îndemnizației pentru creșterea copilului pînă la vîrsta de 3 ani, este pusă pe seama altor instituții, dat fiind faptul că polițiștii nu au/aveau obligația de a contribui la bugetul asigurărilor sociale de stat și aceștia se consideră asigurați prin intermediul bugetului asigurărilor sociale de stat conform legislației în vigoare.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 03 octombrie 2017.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 08 noiembrie 2017, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că

instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Inspectoratul General al Poliției.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari